

דרשות התעוררות ביום המר והנמחר ה' אייר בביהמ"ד נתיבות עולם שנת תשנ"ה

בו יבואר: חומר האיסור של העמדת והחזקת קיום מלכות לפני בואת משיח צדקינו - יסוד טומאה העמוקה של רעיון הציונות הכוללת חילול קדושת עם ה' הנבחר מכל עם ולשון - וחילול קדושת הארץ הק' - החיוב הגדול לחזור ולשנן תמיד לעצמן וגם לצעירי צאן קדשים את יסודי האמונה הצרופה - ולהוציא מדיעותיהם הרעות של המינים והכופרים - וגודל האיסור לישב בכנסת המינים ולקח חבל בבחירותיהם - וגודל הריסת וחורבן דת תורה"ק שנגרם ע"ז באופן נורא - בגנות הדתיים המתחברים להאפיקורסים ומנהיגיהם שיוודין ירידה אחר ירידה - והחיוב להרגיש בעומק הלב צער וכאב הנפש על עלבון וחילול התורה"ק - ולא להיות "גלייבליטיק" ח"ו על המצב הנכאב בעוה"ר.

בפרשת השבוע וידבר ה' אל משה לאמר ואל בני ישראל תאמר איש איש מבני ישראל ומן הגר הגר בישראל אשר יתן מזרעו למלך מות יומת עם הארץ ירגמהו באבן.

ולהלן בפרשה ואם העלם יעלימו עם הארץ את עיניהם מן האיש ההוא בתתו מזרעו למלך לכלתי המית אותו ושמתי אני את פני באיש ההוא וכמשפחתו והכרתי אותו ואת כל הזונים אחריו לזנות אחר המלך מקרב עמם.

והקשו המפורשים כיון שכבר אמר וידבר ה' אל משה לאמר שהכוונה הוא שיאמר לישראל, למה אמר עוה"פ ואל בני ישראל תאמר. וביותר צריכין להבין מה שאמר "ואל" בני ישראל תאמר בוא"ו המוסיף.

(ב) עוד צ"ב הלשון "עם הארץ" ירגמהו באבן, למה מכנה את ישראל בשם עם הארץ, ורש"י ז"ל פירש עם שבנינו נבראת הארץ. ד"א עם שעתידין לירש הארץ על ידי מצות הללו. אבל עדיין אין הדבר מובן דהלא זה יכול לדרוש גם בשאר מקומות, ומאי שנא הכא דנקט לשון זה. עוד קשה לפי השני של רש"י שעתידין לירש את הארץ על ידי מצות הללו, הלא כל פרשה זו אינו שייך רק כשישראל שרויין על אדמתן והאיך אמר "שעתידין" לירש הארץ על ידי מצוה זו.

עוד צ"ב דכל הפי' של עם הארץ לא שייך רק בהפסוק עם הארץ ירגמהו באבן, אבל בפסוק השני כשאומר ואם העלם יעלימו עם הארץ את עיניהם, שם אי אפשר לפרש כפרש"י. וגם פי' הראשון עם שבנינו נבראת הארץ אי אפשר לפרש, דשם מיירי מגנות ישראל כשהם חוטאים ומעלימים עין מן החוטאים, ולא לספר בשבחן של ישראל אתי.

(ג) רש"י פי' עה"פ ואם העלם יעלימו בכפל הלשון, ומביא בשם תו"כ אם העלימו בדבר אחד סוף שיעלימו בדברים הרבה, אם העלימו סנהדרי קטנה סוף שיעלימו סנהדרי גדולה ועוד לאלוקי מילין.

* * *

ואפ"ל בביאור הענין, דהנה הראשונים נחלקו בכוונת הפסוק אשר יתן מזרעו למולך, רש"י פי' שמעביר בנו ובתו באש, והרמב"ן חולק ע"ז דאין זהו נקרא מולך, וגם בגמרא לא משמע כן. לכן פי' שאין עבודה זרה של המולך פסל וצלם פרטי, אלא הוא שם כללי לכל דבר הנעבד, דכל מה שמקבל עליו כאלהות זה נקרא מולך. וכן מצינו בתנ"ך שבני עמון קראו לעבודה זרה שלהם מולך כדרכיב (עיין מל"ב יא, ה) כי הוא מלכם והוא שם כללי לכל דבר הנעבד, והוא מלשון מלכות עכ"ל הרמב"ן.

ורביה"ק זי"ע בדברי יואל הקשה על הרמב"ן דלמה כינה התוה"ק לעבודה זרה בלשון מלכות, הלא ענין מלוכה שייך גם במלכות דקדושה כמצוה עלינו בתורה (דנח"ס יו, טז) שום תשים עליך מלך, גם דרשו חז"ל (גיטין ס"ב ע"ב) מאן מלכי רבנן, הרי דשם מלכות אינו מורה על אלהות ח"ו אלא על שררות והנהגת העם. ועוד צ"כ דאם הוא בלשון מלכות היה צריכין לקרותם מלך בסגול ולמה אמר מולך בחול"ם.

ופירש רביה"ק זי"ע כי בעוה"ד כהיום מבינים למה רמו עבודה זרה בשם המולך, שהגענו למצב אשר רבים מישראל נהנים ממה שהקימו להם מלוכה של טומאה וסט"א והם ספרים ואפיקורסים לכל התורה כולה ומלוכה שנוטלין לעצמו נקרא מולך, והוא על פי דאיתא בגמרא (יבמות ס"ב ע"ב) דיהושע בן גמלא קידש את מרתא בת בייתוס ומינהו המלך להיות כהן גדול. ובגמרא שם מינהו אין נתמנה לא דהוה משמע דראוי הוא לכך, אמר רב יוסף קמיר קחוינא הכי, פרש"י קשר של רשעים אני רואה כאן שלא הי' ראוי לכך אלא שנתן ממון ומינהו.

מבואר מזה דהלשון נתמנה מורה על מי שראוי לאותו מינוי שמן השמים נתמנה לכך, אבל מי שאינו ראוי למלוכה אין זה נתמנה מן השמים אלא מולך שמולך מעצמו, וכמו"כ כל עבודה זרה שמקבלים על עצמם אין זה נקרא שררה מן השמים אלא מולך שמולך מעצמו. ויוצא לנו מזה דזה שלוקחין גאולה לעצמן האסורה על פי תורה גם זה נכלל בעבודה זרה של מולך, וכמו"ש הרמב"ן שמולך הוא מלשון מלוכה, ואלו שאין ממתניין לישועת הש"ת אלא מולכין מעצמן יש בו משום מולך, ודא ביה כולא ביה עבודה זרה ומינות מתחלה ועד סוף, והוא באיסור יהרג ואל יעבור, עכ"ל רבינו הק'.

ופרשה זו נוגע גם כן לענינינו ליום הזה ה' אייר שנקרא בלשונם "יום העצמאות" שבו נתייסד העבודה זרה של מולך והם עושים שמחה ביום זה, צריכין אנו להתבונן

ולטבם עצה, ולחזור על הדעת תורה האמיתית, ולשנן לעצמינו את הדרך של אבותינו ורבותינו הק'. וכמו שרואין שאיסור של עבודה זרה נשנה בתורה הק' הרבה פעמים לאין שיעור, ובפרט במשנה תורה ישנם בו הרבה אוהרות, וכן אוהרה זו על המולך נשנה ב' פעמים בפ' אחרי ובפ' קדושים, וכל התורה מלאה מאוהרות ועונשים על הבי"ד ועל כלל ישראל, כי בזמן שהדור נתפס באיזה פירצה צריכין לדבר ממנה הרבה.

ובכמו שכתב הגה"ק רבי שאול בראך ז"ל בספרו אבות על בנים הפרש המשנה (פ"ה ס"ה מ"א) משה קיבל תורה מסיני וכו' עד ומסרוהו לאנשי כנסת הגדולה, הם אמרו שלשה דברים וכו', ופי' שם דעת הדור של אנשי כנה"ג היה שולט היצרא דעבודה זרה, לכן היה רוב אוהרות על ענין העבודה זרה כמו שרואין בפסוקי התורה ובספרי נביאים, ואח"כ בזמן של אנשי כנסת הגדולה שבמלו יצרא דעכו"ז לכן התחילו להזהיר גם על דברים אחרים מתורה עבודה וגמ"ח. וכן היה בכל הדורות כשהיה שולט איזה יצר וקליפה היה מזהירין המנהיגי אמת על זה השכם והערב, ואז יש קיווי להשריש את העכו"ז שלא יכנס בלבות בני ישראל, כי בזמן סכנה יכול ליכנס בלב כל אחד ח"ו.

ורביה"ק זי"ע אמר פעם בס"ג (ויחי משי"ח) שלא יתמהו עליו מה שמרבה לדבר כ"כ מענין התרחקות מהציונים, אף שכבר שמעו ויודעין הכל, דכיון שהעולם מלא מדברי מינות לכן עד כמה שהנביאי הבעל חוזרים על דברי המינות צריכין אנו כנגדם לשנן מה שהתורה"ק אומר, ובדורינו הציונים הם כמו נביאי הבעל ממש, רק החילוק הוא שאז בזמן נביאי הבעל הי' מדברים בשם ה' והיה אומרים "כה אמר ה'" והיום אם יאמרו "כה אמר ה'" ישחקו מהם, אבל כאמת הכה אמר ה' כעת הם באופנים שונים בסיפור ניסים וכדומה, שמניחין העבודה זרה שלהם בתוה"ק, לכן יש חיוב לדבר ולחזור ולשנן ולשרש אחר העבודה זרה, כי בלעדי זה אין יכולין להנצל מיצרא דעבודה זרה.

וראיתי בהגדת ויחי יוסף (מהגדה"ש מפאפא ז"ל) לפרש מה שאומרים חכם מה הוא אומר מה העדות והחקים והמשפטים וגו' ואף אתה אמור לו כהלכות הפסח אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן. דרבי גמליאל אומר כל מי שלא אמר שלש דברים בפסח לא יצא ידי חובתו, הרי דיש חיוב באמירה בפה כדכתיב (שמות יב, כו) ואמרתם זבח פסח.

והענין לפי שבפסח הי' ביטול עבודה זרה, שלכן נטלו מלה לפי שהמצריים עבדו למלה כמבואר בטור הל' פסח, ובזמן שבוער יצרא דעבודה זרה צריכין לדבר מזה, ולכן כתיב ואמרתם זבח פסח, שצריכין לדבר מזה מביטול העכו"ז. והגם שאנשי כנה"ג במלו יצרא דעבודה זרה, אבל בכל דור ודור נתחדש מינות ואפיקורסות שהוא גרוע מעבודה זרה, ובדור הזה נתפשט יצרא דציונות שמדמין עצמן שמה שפושעי ישראל לוקחין ממשלה לעצמן הוה נאולה רח"ל, ואנו רואין שאע"פ שגוזרין גזירות רעות כגון גיוס בנות וכדומה ומצערים עי"ז

היהודים החרדים אעפ"כ נתפשט מאד האפיקורסות למעלה מדרך הטבע, ואי אפשר להנצל מדעות המינים אלא כשידבר הרבה מזה וישנן לבניו ולב"ב, ולחזור הרבה את האמונה הברורה.

ובזה פ' שאלת החכם מה העדות והחקים והמשפטים ואף אתה אמור לו כהלכות הפסח אין מפטירין אחר הפסח, והטעם הוא כדי שישאר טעם מצה בפיו, והרמז בזה דענין ביטול עבודה זרה הוא שצריכין לדבר מזה ולחזור ולשנן כדי שישאר הטעם בפיו, ורק על ידי זה יכולין להנצל.

ובזה אפ"ל כוונת הפסוק ואל בני ישראל תאמר איש כי יתן מזרעו למולך. דהנה הן אמת שהפסוק מיירי מהעבודה זרה דהמולך, אמנם באמת בכל דור ודור נתגלה העבודה זרה הוזה באופן אחר, כמו"ש הרמב"ן שכל אלהות שמקבלין נקרא מולך, ובדורינו אלה העבו"ז הוא הציונות, שהוא כפשטו שלוקחין לעצמן גאולה לפני הזמן שנקבע מהשי"ת לגאלינו, וכמעט כל העולם הם נתפסים בדיעותיהם, ורק על ידי הדיבור יכולין להנצל ולשרש אחריה שלא יתפסו ח"ו בזה. ואומרים בשם גדול אחד שאמר כמו שיש כלל בהל' מליחה דאידי דמריד למפלט לא בלע, כמו"כ רק אם עוסקים ומדברין מזה ומפליטין רעיונות המינות אז לא בלע שאינו בולע הרעיונות דמינות שבא מזרם העולם. וידוע מה שפ' הגה"ק מלעכוויטש זצ"ל את הפסוק אברה האמונה נכרתה מפיהם, דע"כ נאבדה האמונה מפני שנכרתה מפיהם שאין מדברין מזה.

ולכן מתחיל התורה"ק ואל בני ישראל תאמר, ואינו מדבר כאן מאדם שעובד עבודה זרה של המולך, רק עצה טובה קמ"ל שכדי להנצל מקליפות העבודה זרה צריכין לדבר ולשנן חומר האיסור עבודה זרה של המולך. ולזה אמר בוא"ו המוסיף "ואל בני" שהוא כמו ויתן ויחזור ויתן, שהאמונה נקבע רק כשמדברין מזה וחוזרים לעצמם הדעת תורה לפרוש לגמרי ולשרש אחרי דעת העבו"ז, שלא ישאר ח"ו אצלו זיו כל שהוא ממינות, כי מינות פוגם במחשבה קלה, ובעבודה זרה נענשים אפילו על מחשבה כראיתא בגמרא (קידושין ל"ט ע"ב) וכש"כ במינות שחמורה יותר מעבודה זרה, ומינות הוא דבר דק מן הדק, וכל מין הנאה וקורת רוח שיש ממינות ה"ה נכנס בשאלה של יהרג ואל יעבור.

ואמרו ז"ל במס' יומא שבחמא העגל היה שלשה מיני מיתות סייף, חנק, ואלו ששמוחו בעגל מתו בהדרוקן, אפילו לא הי' עובדים אותה בפועל ולא עשו כלום, מ"מ ההנאה והשמחה וקורת רוח שהיה להם מראות העגל ומהנהגתה על זה עצמו נתחייבו מיתה, וכש"כ במינות החמורה, וכמבואר ברמב"ן ובדברי המקובלים עד כמה חמורה מינות יותר מע"ז. והיות שציונות הוא עבודה זרה ומינות ביחד, והוא ע"ז דמולך, לכן יש על זה ציווי מיוחדת ואל בני ישראל תאמר, לחזר ולשנן ליזהר מכל בחינת ע"ז של המולך.

ואמר אח"כ הכתוב ואם העלם יעלימו עם הארץ, שרואין בחוש שע"י שמעלימין מלדבר מהענינים הללו באין אח"כ להעלמות אחרות, דההעלמות גורמים לירידה ממדרגה למדרגה, ויש כמה דברים שלפני זמן אם היה נעשה דבר כזה היה מחשבין אותו לדבר חמור מאוד, אבל במשך הזמן היות שאינם מדברין מזה ומתרגלין להמצב, נתקרה הדבר לגמרי ואינו נותן אף אנטה אחת למציאות מרה כזו, וזה מביא שאח"כ נעשה יותר מורגל והשכחה שולט, ושוכח לגמרי המציאות, וכמו שמאריך בזה בספר החינוך שלכן צריכין לקרות פרשת עמלק בכל שנה, שלא נשכח שאנחנו צריכין ללחום עמהם, שטבע האדם ששוכח.

והנה עיקר כוחות עמלק הוא היצר הרע כמו"ש באלשיך הק' שקליפת עמלק נוצר מן עוונות ישראל, והעמלקים אמיתיים הם הרשעי ישראל כמבואר בזוה"ק (מ"ג רפ"ג ע"ב, ומיק"ז דנ"ג ע"ב) שיש ה' כיתות ערב רב שמעורבים בישראל והגרועים שבכולם הם העמלקים שעומדים בראש ישראל ועליהו נאמר היה צריה לראש, ועליהו אתמר תמחה את זכר עמלק מתחת השמים, וע"ז נאמר זכור את אשר עשה לך עמלק, שצריכין לחזור על זה שאם אין מדברים אז במשך הזמן שוכחין, ונתפסים בהם. וצריכין לדעת שבוודאי אין נתפסין בפעם אחד רק בהדרגה, קודם מעלימין מלדבר מזה הענין, ואומרים שאין צריכין לדבר מזה באריכות ובגדולות, וחושבים בעת שמקנאים קנאת ה' וצועקין על הציונים שהם רוצחים וכופרים בה' וכו' וכו' הר"ז "פאליטיק" וכו' וכו' הרבה דברים עד שנתפסין במינות רח"ל.

וכתב בספר אלה המצות למהר"ם חגיז ז"ל שיש אנשים שסוכרין שעם ילדים צעירים אין צריכין לדבר על רשעים כדי שלא לערב אותם במחלוקת וכדומה, ולא כן הוא כי רואין שכל התורה כולה מלא ממחלוקת כאלו, אאע"ה חלק עצמו מכן אחיו כדכתיב ויטע לוט מקדם ודרשו ז"ל מקדמונו של עולם, ואמר לו אברהם הפרד נא מעלי שלא רצה להיות עמו ביחד, והגם שאברהם אבינו היה מקרב כל העולם והיה איש חסד, כי באמת אין זה מחלוקת רק אדרבה זה נצרך להחניוך לזרע ישראל, וכן בכל סדר לומד הילד שיש חילוק בין צדיק לרשע בין קין והבל, בין נח ובני דורו, אברהם אבינו לנמרוד בין יעקב ועשו, ולומדים זאת עם כל ילד, כי זה מביא השרשה שאוהבי ה' שנאו רע, לשנוא הדור הרע ולהתרחק מרשעים ומדרך המינות, ואם אין מדריכין ומשרישינן זאת הר"ז קרוב שיפול ח"ו מדרך הישן.

ולזה אמר התורה"ק ואם העלם יעלימו עם הארץ, שאם מעלימין ואינם מדברין מענינים האלו זה מביא אח"כ להעלמות אחרים, שאפילו אם רואין בפועל מעשה מינות אינו נרעד מזה. המדינה הציונות עומד בעוה"ר זה מ"ד שנים ורואין בחוש שיש כמה דברים שבזמנים הקודמים היה מרעיד וכואב הלב והיום נעשה הדבר לרגילות ונתקבל הכל ב"גלייכגילטיקייט" אפילו אצל יהודים חרדיים מרקדקים בקלה כבחמורה, לא איכפת להם עוד השמדיות הכפירה ועקירת הדת.

נתבונן נא מה ה' לפני מ' שנה כמה היה מרעיד הלב כשהעבירו על הדת אלפי אלפים מבני ישראל, והיום בעוה"ר נתחנך דור של יותר ממיליא"ן בנ"י לכפירה גמורה בלי שום אמונה בהקב"ה ואינם מרגישין כלום. ורבינו הק' זי"ע כבר הרעיש (בדרשת הושענא רבה פס"ב) שסובלין היום השמד כמו "שלונוג וואסער". וכן כמה דברים שנעשה לעיני השמש אפילו בין יהודים שומרי תומ"צ שעובדין ומחזיקים את עבודה זרה הלזו, ודברים אלו לא עלו על הדעת בשנים הקודמים, ואפילו לפני עשר וחמשה עשר שנים לא היו יכולין לצייר עצמם כזאת, והיום נעשה הכל כדבר כשר.

הלא בשנים הקודמים כשנכנסו החרדים להמשלה היה להם עכ"פ הגבלות מה לעשות ומה שלא לעשות והיום עושין מה שרוצין, מי חשב לפני כמה שנים ששומר תורה ומצות אחד דמתקריא עצמו "רב" יכול להיות "שר הקליטה והעליה", שבזה תלוי עיקר יסוד של הציונות להעלות כל היהודים מארבע כנפות הארץ לארץ ישראל, בין שומרי תורה ומצות ובין כופרים, ועפ"י תורה אסור לעשות כן, שארץ ישראל לא ניתנה רק אם שומרים תורה ומצות כדרכתיב (פס"ס ק"ה מה) בעבור ישמור חקיו ותורותיו ינצורו, ואפילו אם שומרין התורה אסור להעלות כל ישראל לא"י לפני הזמן כמבואר באריכות ביואל משה (מספר ח' ו"ב) ואותו "רב" מביא המונים המונים מישראל מכל קצוי תבל, דבר שלא ה' כן מעולם.

מעולם לא עלה על הדעת ששומר תורה ומצות דמתקריא "רב" יכול להיות "שר הדתות" בלשון רבים שתומכין לכל הדתות ביחד רח"ל, דבר שהוא עבודה זרה ממש שאין אפילו לפלפל בזה, כי על פי תורתנו הק' מי שמחזיק עבודה זרה בארץ ישראל ומנהיג עובדי עבודה זרה ה"ה עובד עבודה זרה ממש, אפילו שאינו משתחוה עצמו בפועל ומנשק הצלם, כי כן ציוותה התורה"ק (דברים י"ב, ג) אבד תאבדון את כל המקומות, ובפרט אם מכבדין ושומרין, כמו שפסק הרמב"ם שלכבד ולרבוץ וכל מין כבוד שנותנין לעבודה זרה נקרא עובד עב"ז.

ואמרו ז"ל בסנהדרין (ד' י"ג) המסית לעבור על עשה של איבוד עבודה זרה אע"פ שהוא רק איסור עשה ה"ה נקרא מסית ושייך בו כל ההלכות מפרשת של מסית (נפ' רמ"ב). הגאון מראגאמשאוו ז"ל חידש שאפילו בן נח מצווה על זה, ורבינו הק' בספ"ה"ק ויואל משה מפלפל בדבריו ומסיק שכן נח אינו מצוה ע"ז. אבל עכ"פ זה לא היה מציאות בעולם שיהודי שלמד בשיבות ומתאר עצמו בשם תלמיד חכם יכול לשאת התואר בשם "שר הדתות" הוא דבר שלא עלה על הדעת שיהא מציאות כזה. ואף שהיום כמעט אינו מצוי שיהא מציאות עובד עבודה זרה כבימים הקודמים שישתחוה לדומם וכדומה, אבל בעוה"ר הגענו למציאות כזאת שעובדין עבודה זרה בפועל ממש.

ועכשיו לפני חג הפסח העבר פירסמו מודעה בהעתון "יתד נאמן" שהמשרד הדתות בבני ברק יהא סגור לכבוד יו"ט פסח, אבל המחלקת הנוצרית והמוסלמית מענער יהא פתוח

ביו"ט, להנצרים ולהערבים, עד כדי כך נעשו משוקעים בעבו"ז ואין פוצה פה ומצפצף, ומקבלים הכל כדבר רגיל ולא מרעישין על זה כלום.

הלא הם בעצמם – המכנים עצמם כהיום בשם "דגל התורה" – הדפיסו בשנת תשי"ט קונטרס בשם "השקפותינו" (אומרים שהדפיסו זאת ע"פ פקודת הגאון מברסק ז"ל) ושמה כותבים שהמשרד היותר גרוע בארץ ישראל הוא המשרד הדתות שמטרתה לערב כל הדתות ביחד וזהו חילול הקודש ובזיון גדול. זהו מה שכתבו הם בעצמם אז בימים ההם כשהמזרחי עשה אז חילול הקודש, היום מפרסמים הם בעצמם עניני הדתות בעיתון שלהם לעיני כל.

ורבינו הק' בספרו ויואל משה (סי' ז') כתב שראה שבשנת תש"כ הדפיסו האגודה מודעה שיש להם טענות על הממשלה למה אין נותנין להם מקום במועצות הדתות, ותמה שם רבינו הק' עליהם בזה, שהמועצות דתות הוא עבודה זרה ממש והאיך אפשר שיהודים חרדיים יהיה להם חלק בדבר כזה, וכהיום כבר ירדו עשר מעלות אחורנית, כי בהמועצת הדתות נכנסו כבר (נשנת תשכ"ד), והיום כבר הגיעו למצב שהם בעצמם נעשו המנהיגים של המשרד הלו, שהוא עבודה זרה בפועל, נורא נוראות כשמתבונים בהשתלשלות הדברים ולאיזה מצב הגיעו.

* * *

והנה אין אנו עוסקים כעת להוכיח איך שהם נתפסים בעבודה זרה גופא של הציונות בדעות ובמעשה, ליקח מדינה וגאולה לפני הזמן, ואיך שזה רצונם ושאפתם, כי אטו כי רוכלא ליחשב ולזיל, רק הענין כאן שהגענו למצב כזה שהם אחראים על רוב עקירת התורה שנעשו בהמדינה של גיהנם הלזו. איש שהוא שומר תורה ומצוות הוא עכשיו "שר הפנים" שהוא אחראי על כל החילול שבת ועוד הרבה תועבות. יהודי חרדי מהאגודה הוא עכשיו "במשרד העבודה" שהוא אחראי על חילול שב"ק של הרבה בתי מסחר וכדומה, בשנים הקודמים היה להם כמה הגבלות שלא נכנסו בהממשלה בפועל אלא ב"כנסת המזינים", וכן לא נכנסו בהקאליציא, ואם אירע פעם שנכנסו להקאליציע אמרו בכל פעם שלא יקבלו להיות שר ולא סגן שר.

המועצה"ת שלהם טענו בכל עת שיש להם שיטה לא להיות שום שר כי השר הוא אחראי בפועל על עקירת הדת, והיום אין עוד שום הגבלות, כל אחד רוצה להיות שר, ולא שר של סתם משרד רק בהמשרדים הגרועים ביותר, עבודה זרה ועקירת התורה ממש, והכל נעשה על ידי יהודים שומרי תורה ומצוות שהם שלוחים מאלפי ורכבות יהודים יראים ושלמים חסידים ואנשי מעשה ת"ח, איום ונורא כשחושבין שיש מציאות מרה כזה.

* * *

והחסבר על כל זה מצינו בהכתוב שהתחלנו, ואם העלם יעלימו עם הארץ. ואמרו חז"ל (עבודה זרה י"ט ע"ג) עה"פ אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים ובדרך חטאים לא עמד ובמושב לצים לא ישב, אם הלך ביניהם סופו לישב עמהם, ואם ישב ביניהם סופו ללוץ עמהם. שכך דרכו של יצר הרע היום אומר לו עשה כך ומחר אומר לו עשה כך עד שיאמר לו לך עבוד עבודה זרה והולך ועובד (שנח ק"ה). ורואים שהמאמר הזה לא נאמר בדרך הגזמה רק בפועל ממש היום אומר לו כך ולמחר כך עד שבאים לעבודה זרה בפועל ממש.

ולכל זה הגענו לפי שקבלו המציאות ב"גלייכגילטיקייט", מקודם אומרים שאינו גרוע כל כך, ומרגילין עצמם לדבר ולעסוק בזה, ושוב אח"כ אומרים שגם דבר זה אינו גרוע כ"כ וכו', מקודם התחילו ליכנס בכנסת ואח"כ בהקאליציע, ואח"כ להיות שר וסגן שר, עד שבאו למצב של עובדי עבודה זרה בפועל ממש, העלמה אחת הביא אותם להרבה העלמות, ונעשין רגילין בזה עד שמסכימין לכל דבר, ואין מרגישין כלל שנתהווה כאן דברים גוראים.

ובאמת כבר היה לעולמים מציאות כזה שרוב הדור יהיו מעובדי עבודה זרה, כי בבית ראשון היה כמעט כל הכלל ישראל מהם, ואין לחשוב שהלכו אז מגולחי זקן, שוודאי ה' הם חשובים יותר מהחשובים שבארץ ישראל כהיום שומרי שבת ושומרי תו"מ, הלא אחאב מלך ישראל שהיה עובד עבודה זרה של הבעל הגדול, היה לו מסירת נפש על התורה כמאמרם ז"ל במס' סנהדרין. ורבינו הק' בוויאל משה כ' שהרבה גדולי זמנינו יכולין ללמוד מסירת נפש מאחאב וכו', ואמרו חז"ל בגמרא (מלין) שהיה לו מטבח כשירה ולא היה בשחיטתו שום חשש כשרות. ונתבונן נא בגודל מסירות נפשו שהיה לו להתוה"ק שרעד מאוד מזה כי השונא היה חזק יותר ממנו, והיה יכול להשלים עמהם אם ה' נותן להם הספר תורה ואעפ"כ לא רצה. רק שהיה לו יצרא דעבו"ז.

ובכן ירבעם בן נבט היה אדם גדול מאוד, וחז"ל דימהו לאחיהו השילוני ובתורתו לא ה' דופי (עיין סנהדרין ק"ב ע"ה), ואעפ"כ נכשל בענין של עבודה זרה עד שאמרו ז"ל (אבות פ"ה מ"ט) שחטא והחטיא את הרבים. וגם היה איזה תקופה בישראל שלא ה' רק שלש מאות איש שלא כרעו לבעל, ועד היום ה' קשה להבין האיד אפשר כזאת, אבל בעוה"ר המציאות כעת היא כזה, אמנם התוה"ק לא נשתנה ולא ישתנה, זאת התורה לא תהא מוחלפת, מציאות העולם אינה משנה כלל את דיני התורה, ואין שום תירוץ לאמר שאי אפשר שכל הדור יהא עובדי עבודה זרה, כי הפסוק צווח ואם העלם יעלימו עם הארץ, שיכול להיות שסנהדרין קמנה יעלימו וסנהדרי גדולה יעלימו.

ובספר תורת אלף להגה"צ משאפראן זצ"ל מביא ראיה שאפשר להיות הורו ב"ד לעבוד עבודה זרה (הוריות פרק י"ב) שיה' במציאות שיאמר הכ"ד שאין ברירה וצריכין לעבוד

עבודה זרה, או שיפסקו שענין זה הוא שלא כדרכו וכדומה, ויוכל להיות מציאות שגם הבי"ד שהיו האנשים היותר גדולים בישראל, התלמידי חכמים הכי גדולים, ואעפ"כ יבואו לכלל מעות ויטעו עצמם. וענין זה בא בהדרגה מקודם מעלימים ישראל עיניהם מדבר אחד, ושוב מעלימים עין מזה הסנהדרי קמנה והסנהדרי הגדולה עד שיצא העגל הזה, והכל מפני שפסק כח ההתנגדות שפסקו מלדבר וללחום נגדם.

* * *

והנה אם כי בעוה"ר אין יכולין לעשות כלום נגדם, אבל הדבר צריך לכאוב עד מאוד לכל יהודי שמאמין בה', ולהרגיש צער עמוק על החילול השם וחילול תורתו הק', וכמ"ש הרמב"ם (הל' מפלה פ"ג) שרבן גמליאל תיקן ברכת המינים שזו גדול מכל צרכי בני אדם, שמשרבו הצדוקים שהסיתו והדחיו הכלל ישראל מתורה שבעל פה, והסיתו את העם אחרי ה' התקין ר"ג תפילה של איבוד המינים עיי"ש בדבריו שכ' שהוא גדול מכל צרכי בני אדם יש לראות שאף שישנם דברים נחוצים בשמו"ע רפואה פרנסה ברכת הדעת תשובה וכו' אבל הגדול מהכל הוא תפילה של איבוד המינים.

ובמה אנו רחוקים מזה שירגיש כל אחד שזה גדולה מכל צרכי בני ישראל, ובעוה"ר אין הדבר מכאוב לנו, ואינם נותנים אפילו אנחה ע"ז והעיקר לפי שאין אנו מדברים מהחורבן זה, ואין חורין את האזהרות והאיסורים שתלויים בזה שיש מרידה במלכות שמים כזו, וזה מביא העלמה אחר העלמה, עד שיכולין להגיע אל המולך בעצמו להעביר מזרעו למולך.

ובזה אפ"ל מה שמכנה התוה"ק לכלל ישראל בשם "עם הארץ", דבאמת כמו שהבאנו למעלה שבאמת רחוק מן השכל להבין לאיזה מצב הגענו, וירידה אחר ירידה. ובהקדמת ספה"ק ויאל משה ביאר רבינו הק' זי"ע שנקודה הראשונה שגרמה הירידה היה שלא הבינו חומר הדבר ליקח מלוכה לפני ביאת המשיח אפילו כשהכל על פי התורה, ואפילו אלו שלחמו נגד הציונים עיקר מלחמתם היתה נגד זה שמתנהל בכופרים ופושעים ומעבירין על הדת, אבל לא ירדו לסוף דעתם של הציונים שיקחו גאולה לפני הזמן, שזוהי תאוה נוראה לרכוש מלוכה וממשלה, ובפרט אחר אריכות הגלות שאנו נכנעין וגשפלים תחת האוה"ע ובפרט אחר שסבלנו מלחמות גדולות, ובפרט המלחמה העולמית השניה, שנלקחו מאתנו כל מחמדי עינינו, התחילו הרבה להתאוות למלוכה ככל הגוים. וכיון שלא הבינו שזוהי דבר נורא מאוד, שורש מינות וכפירה, מזה נמשך אח"כ שהשתתפו עצמם עם עוקרי הדת בפועל, כיון שכבר היה התאוה למלוכה והיה להם תירוץ שכיון שהמלוכה כבר קיים צריכין לעבוד עמהם ביחד, וההסכמה על מלוכה עפ"י תורה, המשיך ההסכמה על מדינה שלא עפ"י תורה. אבל הנקודה הראשונה היה מחמת שלא הבינו חומר הדבר והסכימו למלוכה עפ"י תורה.

והאמת הוא שעם ישראל מצפה לכיאת משיח ומצפים שיהא לנו ארץ ישראל, ואנו מתפללין ע"ז ותוליינו מהרה קוממיות לארצינו, ואנו מקושרין בא"י, וארץ ישראל מקושר לכלל ישראל, אבל הכלל ישראל אינו תלוי בזה, שמירת התורה והמצות אינו תלוי אם יש לנו עכשיו ארץ ישראל או לא.

וידוע דברי החת"ם בתשובה (סי' ע"ד סי' ע"ו) שכ' שאינו מבין למה מונה הרמב"ם בין ה"ג עיקרים האמונה בביאת המשיח, שזה אינו יסוד, שחלילה אפילו אם לא היינו נגאלין כדברי הלל שאמר אין משיח לישראל, וכדמ"ד שעשרת השבמים אין עתידין לחזור לעולם, עכ"ז צריכין ג"כ לשמור התורה והמצות, אנחנו אין עובדין את השי"ת כדי לאכול מפריה ולשבוע מטובה, אנחנו אין עובדין את השי"ת כדי שיהיה לנו ארץ ישראל, כמו"ש הרמב"ם שלא התאוו החכמים על ביאת המשיח שיוכלו לשלוט על כל העולם ולאכול מפריה ולהתענג בה, אלא מפני שאז יוכלו לעבוד השי"ת באמת, ומלאה הארץ דעת את ה', זהו השאיפה של הכלל ישראל.

* * *

הכלל ישראל אינו תלוי דוקא בזה שיהיה להם מדינה, הכלל ישראל הם עם ה' כדברי רבינו סעדי' גאון ז"ל אין אומתנו אומה אלא בתורתנו, אנו מקושרין בהקב"ה ובתורה"ק כדברי הוזה"ק אורייתא וקוב"ה וישראל חד הוא, אבל אינו תלוי דייקא בארץ ישראל, הלא ברוב זמנים לא היו הכלל ישראל בארץ ישראל שנשארו שמה מתי מספר, ואפילו שחלק גדול מדיני התורה שייכים לארץ ישראל כגון מצות התלויות בארץ וכדומה מפני שארץ ישראל מקושר עם כלל ישראל, זהו רק מפני הפנימיות הקדושה השורה בארץ ישראל, ולזה אנו מצפים לעבוד את השי"ת בארץ החיים.

אין רצונינו לדור בארץ ישראל כדי שיהא לנו מדינה ארץ מולדות. ובמס' כתובות (ק"ב) על מאמרם ז"ל כל הדר בא"י שורה בלא חטא, כתב הפני יהושע שזהו דוקא במי שדר בארץ ישראל מחמת הקדושה ורוצה לעבוד את ה', אבל אלו שדרין שם מפני שנולדו שם וזהו ארץ מולדתו, מזה לא דיברו חז"ל. וכתב הרשב"א ז"ל במס' שבת על מה שאמרו (דף טז) מכאן מודעה רבא לאורייתא שבאונם קבלוהו, והקשה הרשב"א דא"כ למה הלכו בגלות בתורכן בית ראשון, שהיתה קודם מעשה דאחשורוש שהדר קבלוהו מאהבת הנס, ונמצא שלא נתחייבו כלום על קבלת התורה. ותי' דאין הכי נמי שהי' להם טענה שבאונם קבלוהו, אבל ארץ ישראל לא ניתנה רק בתנאי של שמירת התורה, ממילא על זה אין טענה שבאונם קבלוהו, וכשלא קיימו התנאי נתחייבו גלות.

מעולם לא נסתפק בזה אדם כי להכלל ישראל לא היה דבר כמו לאומי, עם, ולשון, ומדינה, כשאר האומות, א"י אינו תלוי בהתאווה למלאות תאות נפשינו רק בדור

האחרון נתעורר התאווה בזה, כיון שסבלו בפרט בשנות המלחמה הריגות ושחיטות, וזהו הלימוד זכות למה באו לתאווה הזה. וכמו שאמר פעם רבינו הק' זי"ע שרואין אצל חטא העגל שכתוב וירא העם כי בושש משה ודרשו חז"ל בא שש שהתאחר משה רבינו ע"ה בשעה שש ועי"כ יצא העגל, על כן כש"כ וכש"כ בגלות שנתארך זמן הרבה, בצירוף ההשמדיות והגזירות מזה יצא עגל ציונות, והרבה מהחרידים העלימו עין שאינו עפ"י ה', ואסור ליקח מלוכה בלי רשות מהקב"ה, על ענין של גאולה צריכין להמתין על הקב"ה ולא ליקח בזרוע בשר, ובפרט כשבא על ידי כופרים שפושעי ישראל הם עומדים בראש, אין שום הו"א שזה היה השאיפה של הכלל ישראל שהם יביאו הגאולה ח"ו.

והגאון מבריסק ז"ל אמר רעיון נפלא בטעם למה נתנו הכופרים השם "ישראל" ולא ארץ ישראל, לפי שא"י אינו תלוי בכלל ישראל והוא רק מתנה לכלל ישראל, כי אין אומתינו אומה אלא בתורה, וכמו שכ' בספר החינוך (במנחה ספירות העומר) שהטעם שסופרים ממחרת הפסח עד שבועות, כדי להראות שעיקר השמחה ביציאת מצרים היה כדי שיבואו לקבלת התורה ולא שנעשה חירות לאומי, כמו שיש "יום העצמאות" להבדיל להראות שאנו עם לעצמו, לא מפני זה שמחים בהיו"ט, ולכן מתחילין לספור ספירת העומר, להראות שעיקרן של ישראל אינה אלא בשביל התורה עי"ש שמאריך מאוד בנועם דבריו, ובודאי שארץ ישראל גם כן אינו תלוי בישראל רק שהוא מתנה מהקב"ה.

אמנם הציונים רוצין להראות שאין הכלל ישראל תלוי בתורה, ולשיטתם יכולין להיות כופר בהקב"ה ובכל התורה כולה, העיקר שיש מדינה, וזהו המהות של ישראל מדינה ולשון, לשון לאומי, ולכן נתנו שם "ישראל" לכד ולא "ארץ" ישראל, כי ארץ ישראל הכוונה ארץ שניתנה במתנה לעם ישראל, אמנם הציונים כוונתם שעצמיות המדינה זהו עם ישראל, ובזה תלוי הכלל ישראל, אם יש להם מדינה הם ישראל, ואם לאו יכולין להיות צדיק גדול, אבל אינו נקרא בשם ישראל, רח"ל מהאי דעתא.

ומיתאמרא משמיה דהרה"ג ר' מאיר שפירא ז"ל שאמר פעם בדרך צחות עפ"י דברי חז"ל (מסדרין מ"ד) אף על פי שחטא ישראל הוא, שלפי המצב דהיום צריכין לומר להיפך אף על פי שלא חטא ואין לו שום שייכות עם מינות וכפירת הציונות עכ"ו ישראל הוא, ויש לו שייכות בהתורה ובהקב"ה. עכ"פ זה היתה כוונתם בנותנם למדינתם שם "ישראל" להראות שישאל תלוי בזה שיש להם מדינה, וע"ז הם מוכנים להפקיר אלפי אלפים מישראל, ושופכים דמם של ישראל כמים, כמו שהי' מרגלא בפומיה דרבינו הק' שהמדינה אינו רצון השי"ת וצריכין באמת לוותר גם על כל השטחים, ועל כל המדינה כולה כדי שלא לאבד נפש אחת מישראל. והנה"צ ר' מיכאל דוב ווייסמאנדעל ז"ל כתב (במכתב גלוי) שאם הי' מציאות שעפ"י דעת תורה הי' מותר להשיג ארץ ישראל, ויש לנו ברירה לוותר על הארץ או על נפשות מישראל, אז צריכין לוותר על הארץ מלוותר על ישראל, מוטב שישארו ישראל

שישארו ישראל בחיים ולא יהרגו, משיהיה לנו הארץ, אבל אצלם הוא להיפוך כשיש להם ברירה לבחור בין "ארץ" או בין "בני ישראל" יבחרו בהארץ אפילו כשיהי' הרוגים הרבה, כדי למלאות תאוות נצחונם.

ובן רואין כהיום שהמושלים שמה הם בעקשנות נגד כל העולם, ואינם רוצים לוותר כלום, אף שיודעים שיבוא לשפיכת דמים, ואין רגע בלי פגע, יש הרוגים מדי יום ביומו, עכ"ז אינם מתחשבים כלום בזה, וכיון שתאווה זו נכנס גם בלב יהודים חרדיים שהתאוו שיהי' להם מדינה, לכן הסכימו גם לשאר דבריהם, הסכימו להשתתף עמהם אפילו שהם עוקרי הדת, עד שבאו למצב שאין הם רק שותפים עם המלוכות המינות, אלא השומרי תו"מ הם אלו שמנהיגים בפועל את המינות וכל עקירת הדת, ויהודים שומרי תו"מ הם מנהיגים בפועל את עבודה זרה ואת החילול שבת רח"ל.

* * *

וזה מרומז בדברי התוה"ק ואם העלם יעלימו עם הארץ, פי' על ידי שהעלימו מכל התועבות שבעולם, באו לעגל הציונות, ונעשו "עם הארץ", שהתחילו להתאוות למדינה, שהעם תלוי רק בהארץ, ולא בהתורה הק', היפך מאמר הג"ל שאין אומתינו אומה אלא בתורה, וזה הביא העלמה אחר העלמה. וזה מה שרש"י ז"ל רוצה לשלול בשני הפירושים שהביא, שבני ישראל אינם עם אם יש להם מדינה, רק הם עם שבנינו נבראת הארץ, שכל קיום העולם הוא בשביל התורה וישראל מקבלי התורה, או מפני שעתידין לירש את הארץ על ידי המצות הללו, שהמצוות גורמים שירשו הארץ, אבל ח"ו שיישראל הם אומה על ידי ארץ ישראל, ולא כמו היום שבעוה"ר שולט עב"ז דהמולך, שבאו למצב שנעשו בבחי' "עם הארץ" שהאומה תלוי רק אם יש להם ארץ.

ועל זה אמר הכתוב אח"כ ואני אתן את פני באיש ההוא והכרתי אותו מקרב עמי כי מזרעו נתן למולך למען טמא את מקדשי ולחלל את שם קדשי. וכתב הרמב"ן (כפ' אהרן) להבין למה חילל בזה את המקדש אם עבד למולך, וביאר דהכתוב מיירי כאן ממי שהולך להביהמ"ק ומקריב קרבנות בבית המקדש ועובר גם כן להעבודה זרה של המולך, וזהו חילול השם היותר גדול שאחד שמקריב קרבנות להשי"ת יעבור מזרעו למולך ג"כ, וזה גרוע יותר ממי שעובר רק את המולך.

ובמאמר הכתוב (מל"א יט, כה) עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים אם לבעל לכו אחריו ואם ה' הוא האלקים לכו אחריו, וכדברי יהושע לכלל ישראל (יהושע כד, טו) שאמר להם, ואם רע בעיניכם לעבוד את ה' בחרו לכם היום את מי תעבדון וכו' ואנכי וביתי נעבוד את ה', ופירשו המפורשים שאמר להם שאם לעבוד את ה' ולהכביל לעבוד את העבודה זרה ביחד או מוטב שילכו לעבוד רק את עבודה זרה, כי זהו החילול השם היותר גדול אם

יהודים העובדים את עבו"ז מביאים קרבנות בבית המקדש, זהו החילול השם היותר גדול אם יהודים הלומדים תורה מחזיקים ומקיימים את העבו"ז (עיין דבר"י פ' קדושים). וזהו כוונת הפסוק ולא תטמאו את מקדשי ולחלל את שם קדשי, דכשבא בביהמ"ק ומקריב זהו החילול השם היותר גדול, שכאשר ישמעו הגוים שהמעביר מזרעו למולך מקריב קרבנות ג"כ, יתחלל שם שמים באופן נורא.

* * *

והנה הדין הוא במעביר מזרעו למולך שרק אם מעביר מקצת זרעו למולך אז חייב, אבל במעביר כל בניו אינו חייב. ולכאורה איפכא מסתברא שהמעביר כל זרעו צריך להיות חמור יותר. וביאר רבינו הק' זי"ע עפ"י דברי הרמב"ן הנ"ל כי המעביר כל זרעו אינו חילול השם גדול כי ישנו הרבה מיני עבודה זרה בעולם, ואינם חייבים עונש חמור כ"כ, אבל במי שמעביר מקצת זרעו למולך, והחלק השני מבניו ה"ה שולח לבית ה' או החילול השם הוא גדול מאוד, שאומרים ראו איש זה שהוא ירא שמים ושולח בניו לשיבות ללמוד תורה, ואעפ"כ הוא מעביר מזרעו למולך.

וככה הוא היום בעבודה זרה הציונית, דמה שהכופרים לקחו מלוכה לעצמו זה דבר אחד, אבל החילול השם הגדול והנורא הוא שיהודים שומרי תו"מ באין לבית המדרש ומתפללין לה' ולומדין תורה, ומצד האחר הם נותנין שבח ויקר וגדולה להמלוכה הטמאה, ובוזה נותנים להם חיוק גדול שהם שותפים בהמלוכה הטמאה, ונותנים מזרעם למולך וגם מקריבים קרבנות להשי"ת, ועל זה אומר הכתוב למען טמא את מקדשי ולחלל את שם קדשי, וכאן מצא הבעל דבר מקום להטעות את הכלל ישראל בהטמאה הארורה הזאת, וכמו בבית ראשון שהתגבר ביצרא רעבו"ז.

* * *

ועכשיו מגיע שמה זמן של ה"בחירות" ויצעקו החרדים עוה"פ בקולות וכו' כמו שהיה בכל הזמנים של הבחירות, לכן צריכין אנו לחזור ולשנן ולדבר מחומר הענין, ולקיים הפסוק ואל בני ישראל תאמר, שלא להיות ח"ו מעביר מזרעו למולך, כמאמרם שזהו קידוש השם גדול לראות האידך יהודים שומרי תו"מ נכנסים בין המינים ללחום על הדת ולהעביר הגוירות, כי הדעת תורה הוא להיפך, כדברי הרמב"ן הנ"ל שזהו ענין של לטמא את מקדשי ולחלל את שם קדשי, כי ממעשי הפושעים אינו יוצא חילול השם גדול כל כך כמו שיוצא מהשומרי תו"מ.

ובאמת הוכיח המציאות שזהו שקר מוחלט כי אין פועלין שמה כלום, אבל לו יהא שפועלין שמה גדולות ונצורות, מ"מ אין היתר על פי התורה להשתתף עם המדינה מקור המינות והכפירה, וכל פסיעה של המדינה הוא נגד התורה, ולהיפך להיות עמהם ביחד זהו

בוודאי חילול השם היותר גדול כמו שסיים שם הרמב"ן שקרבנותיו של זה האיש ממאים ותועבה לה', והוא עצמו ממא עיי"ש.

והנה הדבר נעשה לעיני כל העולם כולו, שרואים יהודים שומרי תו"מ הם כחלק מהמלוכה ומנהיגים אותה, והחרדים הם שרים וסגן שרים במדינה זו, ובפרט בשנים האחרונות כשהיה על הפרק ענין של "השלום" עם הערביים, וחלק מהממשלה רוצים בשלום וחלק אינן רוצים ונתפרסם קבל תבל ומלואה שהחרדים הם אשר קרבות יחפצון והם אשר אינם מסכימים להחזיר שטחים, ומנהיגי החרדים שנקראו "גדולי ישראל" הם היו המכריעים בזה, והכריעו להחזיק בהמפלגות שהם נגד השלום, וא"א להכחיש זאת כי הכל יודעין זה בבירור כשמש בצהרים.

ובזה גרמו להתגרות האומות, ועזרו להעמיד ממשלה הלוחמת נגד השלם. ובשנת תש"ן כתבו בעתונות כאן בניו יארק שבשביל שהמנהיג של מפלגה "דגל התורה" דרש להחזיק המפלגות שהם נגד השלום בשביל זה נתבטל כל השלום שמלכות הארצה"ב הציעה אז, וכל הגוים ראו מזה שיהודים שומרי תו"מ מעורבים בכל הכרעות של כנסת המינים.

הלא נודע למכביר שיותר מתשעים אחוז מהדברים שדנים עליהם בכנסת המינים אינם בכלל דברים שנוגעין להדת רק בדרכי המדינה ושמירתה, ואך כשבא לפעמים על הפרק ענין של גזירה או דורשים החרדים שיושבים שמה עבור הדת, ולו יהא שיפעלו שמה לטובת הדת אבל סוכ"ס הם שותפים עם המינים בממשלתם, והרי זה כמו הנותן מזרעו למוֹלֵךְ שמקצת זרעו נותן למוֹלֵךְ ומחזיק כל המדינה והכפירה שבה, ומקצת מזרעו לה', ועל זה כותב התורה"ק לחלל את מקדשי ולטמא את שם קדשי שהוא החילול השם היותר גדול.

והנה כששואלים אותם היתכן שאינם לוחמים נגד חוקי המינים, אז מענה בפיהם שהם ג"כ לוחמים, ועוד יותר לוחמים גדולים מכל העולם, כי הם לוחמים מבפנים ואנו מבחוץ, וכל אשר עינים לו יראה שזה טענה לכסות את העינים והבל הבלים, וכי לוחמם הם נגד הציונות, הלא הם חלק מהמלוכה, כי המלוכה נתהווה מק"כ חברים בהכנסת, וכשנחסר חבר אחד אין כאן שום מלוכה, נמצא שכל אחד מחברי הכנסת הוא חלק בלתי נפרד ממלוכה זו, ואף שיצעק מאה פעמים שהוא מתנגד לחוק זה או לחוק זה, המציאות הוא שעל ידו נתאפשר החוק בפועל, ואף אם הוא צדיק וקדוש וכו' אפ"ה יש לו חלק בכל הגזירות רעות, כי אם לא הי' שם לא הי' יכול להתקיים החוק.

גם נודע שכל חבר בהכנסת צריך להשבע בתחילת השתתפותו "שבועות אמונים" שימלא באמונה את שליחותו בהכנסת ויהא נאמן להמדינה ולחוקי הכנסת, ואם אינו רוצה לישיבע אינו יכול להיות מצירי הכנסת, וזה לפני איזה שנים היה מעשה שאחד מחברי הכנסת (ממפלגת "כך") רצה להוסיף על השבועה מלות "ואשמרה תורתך תמיד" שנשבע נאמנות

להחוקים רק אם יהי' על פי תורה, ומיד נעשה כל הכנסת כמרקחת, והובא הדבר לבית משפט העליון של המדינה, והם פסקו בהחלטות שחוקי הכנסת עומדים ממעל לחוקי התורה (עפ"ל) ואסור להוסיף הפסוק ואשמרה תורתך תמיד. עכ"פ אין ההשבעה רק "הודאה" למינות אלא הוא מינות ממש. החבר הכנסת אינו "מתחבר" לעושי רשע, אלא הוא עושי מעשי רשע בעצמו. להיות חבר הכנסת אינו אסור מפני שמתחבר למינים בלבד, אלא הוא עצמו עושה עניני מינות ממש.

חוץ מזה שעצם המדינה הוא מרידה במלכות שמים, שהקב"ה גזר עלינו גזירות הגלות, ומי שמאמין יודע שהגלות בא מן השמים, וקיום המדינה מראה שאינם מתחשבים בגזירת הקב"ה כביכול. ראשי האגודה חתמו על "מגילת העצמאות" כשנתייסד המדינה ושם כתוב לאמר שאנו נגרשו מארצינו בכח הזרוע, ואנו באין בחזרה לקחת הארץ בזרוע בשר, וכן הוא האמת אצליהם שהכל הולך בכח הזרוע.

גם המיסאן בהמדינה יש להם כח וחיוק גדול מהמדינה בעצמה, והמיסאנערן בעצמם אומרים שאין להם כח משום מדינה בעולם כמו שיש להם חיוק ותמיכה מהמדינה של הציונים רח"ל, כל המדינה מליאה גילולים ועבו"ז, ישנו בתוך המדינה כתות מכל מיני עבודה זרה למיניהם, וישנם תיפלות בארצינו הק' שאינו בנמצא בכל ארצות הברית. וכתב הנצי"ב מוואלאזין במכתב שזה לעומת זה עשה אלקים, כיון שארץ ישראל וירושלים הם מקור הקדושה לכן ראו שמעולם התגברו כל כתות העבודה זרה והתפשטו יותר בארץ ישראל, וכדברי הרמ"ע מפאנו עה"פ (זכרי' ג, ז) יגער ה' כך השמן ויגער ה' כך הבוחר בירושלים, שהקב"ה יגער בהשמן על מה שבחר דוקא בירושלים כי השמן בוחר שם להתגבר שמה יותר משאר המקומות ורוצה לכבוש את מקום המקדש, עד שבמהרה אלילים כרות יכרתו לתקן עולם במלכות שדי.

ואנו מקוים על גאולתינו ופדות נפשינו לטהר ארץ ישראל מכל העבודה זרה למיניהם, וכמו שרבינו הק' זי"ע מביא בקונטרס על הגאולה ועל התמורה (סי' נ"ג) למה שכ' בתנ"כ"א שכשעלו המרגלים לא"י שאלו אותם האומות אם באתם לקצוץ העבודה זרה. ולכאורה למה עלה על דעתם שרצים לקצוץ את העבוד"ז, ורואין מזה שאפילו הגוים ידעו זאת שא"א שיהא ארץ ישראל שייך לכלל ישראל כשהיא מלאה גילולים, והוא הלכה רווחת (נמס' ע"ז דמ"ס ע"ג) שביעור עבו"ז קודם לכיבוש א"י, ובעוה"ר היום בא"י אינו כן שהיא מלאה גילולים מכל מיני עבודה זרה מעשה עין ואבן, וכל אמונות טפילות שישנם בעולם מצאו להם אחיזה בא"י.

ואנו אומרים בתפלה ומפני חטאינו גלינו מארצינו ונתרחקנו מעל אדמתינו, והכוונה שלא די בזה שגלינו מארצינו עוד זאת שנתרחקנו מעל אדמתינו שמלאו המקומות בשיקוצים

וגילולים, ואפילו לו יהא שיהא מותר ליקח מלוכה לפני ביאת המשיח היה ג"כ אסור ליקח מדינה כזה שמלאה גילולים, והלא במדינת אמעריקע יסדו חק להפריד הממשלה מהדת ואסר לתמוך שם דת, אולם בא"י יש משרד הדתות לחזק כל מיני דתות.

* * *

חברת האגודה ושאר המפלגות החרדים מוענים שבאמת גם הם מתנגדים להמדינה כמו שאנו מתנגדים, רק שפועלין שמה לטובת הדת, אכן גם לפי דבריהם זה בחינה של המעביר מזרעו למולך, ואפילו לו יהא כמו שהם אומרים שגם הם סוכרין שהמדינה הוא אסור, הלא ידוע דברי הרמב"ם (עיין ספר המצות מ"ה ט') שהחילול השם הוא אפילו כשכלבו צוחק מן העברה וזה, מ"מ אסור לעשות שהגוי יטעה עצמו שסובר כמותו, וזהו נכלל בהמצ"ע של ונקדשתי בתוך בנ"י שצריכין למסור נפש ע"ז, ואם עושין פעולה שהגוי יחשוב שהיהודי סובר כמותו אזי עובר ג"כ על ולא תחללו שם קדשי, וא"כ לומר בפועל שהגוי נאמן למדינה זו, ולשבוע על זה שבועה חמורה להיות נאמן למדינה כזו בוודאי אסור, ולא שייך לומר על זה שאינו מסכים עמהם שהלא במציאות ובפועל הוא חלק מהמלוכה.

והמודה במינות הוא באיסור של יהרג ואל יעבור, וכבר ביארנו לעיל שבתשעים אחוזים של חוקי כנסת המינים הם מודים ומסכימים להם, ומדברים בשווה לכל מה שהם אומרים, ואיך אפשר לטעות בזה, רק בעוה"ר השקר גבר כ"כ שאי אפשר לראות האמת ומגששין כעוור באפילה, וכמו שפי' רבינו הק' זי"ע הפסוק (שמות כג, ט) לא תקח שוחד כי השוחר יעור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים. ולכאורה קשה למה פרט לן מעם האיסור, מה שלא מצינו בשאר מקומות, רק דאם היה אומר סתם האיסור לא תקח שוחד בלא המעם הוה אמינא דאם נוטל שוחד אף שאסור לו לפסוק בזה הדין מ"מ יכולין עוד להתחשב בדעתו, לכן הוצרך התורה"ק לומר דאם לוקחין שוחד או נתבטל דעתו לגמרי.

ובתב. רבינו הק' שאפילו הגדולים בארץ ישראל כולם הם מהמדינה ונשפע להם צינוריות הכסף אלפי אלפים ורובות ונהנים הרבה מהמדינה הכי אפשר לומר שאינם משוחדים, ודעתם דעת תורה, והכי יש עוורון גדול מזה לחשוב שאף שנהנין כ"כ מהמדינה, עם כל זה הם אינו משוחדים ויש להם דעת תורה. והנה אמרו ז"ל במס' כתובות (ק"ה) בא וראה סמיות עינים של מקבלי שוחד אדם חש בעיניו נותן ממון לרופא ספק מתרפאין ספק אינו מתרפאין אבל הם נוטלין שוה פרוטה ומסמין את עיניהם. ודייקו בגמרא הם נוטלין "שוה פרוטה" שאפילו בשוה פרוטה נעשה משוחד, וכש"כ כשהמדובר ממליאנען, וכש"כ כשכל קיומם של הישיבות והת"ת הם רק מהמדינה, והכי יש מציאות לומר שיש להם דעת תורה בעיניהם כאלה. ואמרו חז"ל (גיטא ג"כ ע"ג) המצפה לשלחן אחרים עולם חשך בעדו. ובעוה"ר חשכו עינינו, ודוד המלך ע"ה אמר (תהלים פג, ג) לא ידעו ולא יבינו בחשיכה יתהלכו. והכוונה

שאינן יודעין זה עצמו שבחשכה יתהלכון, כל כך גברה הסמיות עינים. והישמח משה ז"ל פי' הכתוב (מלכים 1, 35) איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת, שבער אינו יודע, אבל הוא יודע עכ"פ שאינו יודע, אבל כסיל לא יבין גם את זאת, שאינו יודע זה עצמו שהוא איש בער.

ובזה פי' רבינו ז"ל מה דכתיב (ישעיה' נט, יד) הנני יוסף להפליא את העם הפלא ופלא, ואמרו חז"ל (שבת קל"ט) שקאי על שכחת התורה, ורש"י פי' אומם על אומם כיסוי על כסוי. ופי' ששכחת התורה היא גדול כל כך שזה עצמו לא יהי' ידוע שיש שכחת התורה. כמו שרואין שבדורינו חושבין שהוא "עולם התורה" ויש "גדולי תורה" ויש "דעת תורה". אבל האמת הוא שהוא אומם על אומם כיסוי על כיסוי שזה עצמו הוא מכוסה שאין יודעים שיש שכחת התורה.

ובזה אפשר לפרש הפסוק ואם העלם יעלימו שהעלמה גורם שזה עצמו הוא נעלם שאין יודעין שיש העלמה, וזה גרם עם הארץ על שהתאוו להמדינה והעוורין עינים הוא חזק כנ"ל, והסמיות העינים והחשכות הוא גדול מאוד, שאין יודעין אפילו שהוא חשכות, וחושבין שיש אור גדול בדורינו, ישנם גדולים וצדיקים, ונתקיים במלוא מוכן המלה עתידה תורה שנשתכח מישראל, שנשתכח הדעת תורה מהצדיקים הקודמים, ויש לטעות עצמו שעל ידי שישתתפו עמהם יפעלו למען הדת.

ובספר כתב סופר פירש הפסוק (מלכים 1, 35) שנאתי קהל מרעים ועם רשעים לא אשב, ופי' על מה שהיה בימיו שרצו ליכנס להקאנגרע"ס והיה כמה שמענו שיכולין ליכנס שם להתחבר וללחום עמהם, ואדרבה הם יכופו את הכופרים הם אנו שונאים אותם. ועל זה מרמז הכ' שנאתי קהל מרעים שאני שונא אותם, אבל עם רשעים לא אשב, שיותר אני ירא שמא יהפוך אותי מזה שאתקן אותם, שהוא סכנה נוראה שאי אפשר שלא יקלקלו.

* * *

ומסופר שהגאון מבריסק ז"ל אמר פעם כשרדנו שישלחו להכנסת אחד משלנו "א אונועריגער", אמר אז שמי שהוא בפנים הכנסת או כבר אינו שייך לנו, וכמו"ש בתיקו"ז (דכ"ז ע"3) עה"פ ובמושב לצים לא ישב דא לילית אמן דערב דאיהו מטמאה כנדה, שהצדיקים שיושבים עם רשעים נעשין ממא ומטאים את הצדיקים כנדה, וכתב רביה"ק ביואל משה (מאמר 4, סי' ק"כ) שבוודאי כוונת הוזה"ק שם גם על צדיקים אמיתיים וכש"כ היושבים שמה בהכנסת שאם יושבים עם רשעים הם נעשין ממא ומטמא רק הסמיות עינים גורם שלא יראו זאת, וחושבין שיכולין לפעול כשיושבין עם רשעים. ואפילו אם נתברר כבר כמה פעמים שאינו כן, והוא שקר גמור שאין פועלין כלום, עכ"ז הוא בבחי' השמן לב העם הזה וכו' שנתכסה הלב ואין רואין ואין שומעין כלום.

ובפרט שבענין זה יש כבר פסק (משנת תרכ"ט) כשהי' הקאנגרע"ס ונתאספו שמה כל גדולי מדינת אונגארן, ומהחרדים היו פ"ח צירים אנשים שומרי תו"מ, והרוב היה מן הרעפארמע"ר, שלא רצו להכיר את השו"ע, ויצא הפסק מהגדולים שאסור להיות חבר בהקאנגרע"ס אע"פ שהיה יכול לצאת מזה סכנה לכל הכלל, כי רק אח"כ נתנו להם רשיון להתפלג לקהלות נפרדות, אבל מקודם לא ידעו שיצא הדבר לטובה, רק סברו שהממשלה יהיו בכעס גדול עליהם, אעפ"כ פסקו שאסור לישב שם כי בזה יחשב שהם מכירין חוקי הקאנגרע"ס, וחתמו ע"ז הכתב סופר, המהר"ם שי"ק, המעגלי צדק, היפב לב, הר"א שאג, החתן סופר, הקול ארי' וכו' וכו' (נדפס בשו"ס ממנה חיים ח"צ סי' ס"ה). וכתבו שם שמי שהוא חבר בחוקי הקאנגרע"ס מראה בזה שמכיר בחוקיהם, ואפילו אם הולך ללחום עמהם הרי זה כמודה בחוקיהם וכופר בשו"ע, שהרעפארמע"ר לא רצו לשעבד עצמם לדני השו"ע, ואין להם חלק בתורת משה ובכלל ישראל. אבל בדורינו ימצא גדול אחד שיכתוב שמי שאומר שחבר הכנסת הוא הודאה לחוקי המדינה הרי זה מגלה פנים בתורה שלא כהלכה! שומו שמים עד היכן הגיע שכחת התורה בדורינו.

ובתב המהרש"ב מליבאוויטש וצ"ל במכתביו שאסור להשתתף עם הציונים אפילו לפעול דבר טוב מכמה טעמים, ראשית שבעצם הדבר של לקיחת מלוכה לפני ביאת המשיח הוא נגד האמונה אפילו כשהם שומרים תורה ומצות, וגם זה שאומרים שיפעלו עליהם לטובה, זה שקר שאין יכולין לפעול עם פועלי און דבר טוב, אף אם יבטיחו לתקן איזה דבר לא יהא רק דברים מדומים כדי לרמות עיני היראים ולהפיס בזה דעת החרדים, אבל בהעקרים והיסודות לא ישנו מאומה, כן כתב הוא בחכמתו ו"ל אז (בשנת תר"ס) והמציאות היום הוא ממש כזה.

וב"כ מרן הגה"ק משינאווא ו"ל בספרו דברי יחזקאל (פ' רמא) שלהיכנס בין רשעים אפילו לדבר קטן לדבר בלשוננו אפילו שיפעלו לנתקו ליהדות אסור לשנות מדברי תורה, והסוף יהי' שלא יהא קיום לאותו דבר, שהדבר שפעלו יבטל, כזה הי' הדעת תורה של הצדיקים הקודמים.

וברור הזה ששורה שכחת התורה אין לנו רק לחזור ולשנן את דברי הצדיקים הקודמים, וכבהמכת רשב"י במס' שבת (קל"ג) ח"ו שתשתכח תורה מישראל כי לא תשכח מפי זרעו, וכמו שרבינו הק' מביא בויואל משה שרק אם הולכין בדרכי הקדמונים וחוזרין על דבריהם הקדושים אז יכולין להתקיים בהאמונה, עד שנוכה שיעקר מלכות זרין מן הארץ וכל הרשעה כולה כעשן תכלה, והיה ה' למלך על כל הארץ בב"א.